

Κι αυτό τὸ δεκαπενθήμερο δὲν παρουσιάσθηκε κανένα νέο κι ἄγνωστο ἔργο. Οἱ θίασοι ποὺ ὑποχρεώθηκαν ἢ θέλησαν νὰ ἀλλάξουν πρόγραμμα καταφύγανε καὶ πάλι σὲ ἐπαναλήψεις.

Ὁ Θίασος Ἀργυροπούλου, ὅστερα ἀπὸ μιὰ πολύμηνη ἐκλειψή, ξαναπαρουσιάσθηκε στὸ θέατρο «Πάνθεον» ἴδιος κι ἀναλλοίωτος. Ἕνας πελώριος σεισμός συγκλονίζει τὴν ἀνθρωπότητα, αὐτοκρατορίες γκρεμίζονται κι ἐξαφανίζονται κι ἄλλες ἀγωνίζονται γιὰ τὴν ἡγεσία, ὁ Θίασος Ἀργυροπούλου, ἀνύποπτος καὶ χαμογελαστός, εἶναι ἴσως σήμερα ὁ μόνος ὀργανισμὸς στὴν ὑφήλιο ποὺ παραμένει μέσα στὸ σάλο ἀτάραχος κι ἀτράνταχτος, μακάριος... Οἱ μακαρισμοί, ὅπως εἶναι γνωστό, δὲν ἀπευθύνονται στοὺς ἐκλεχτούς...

Γιὰ τὴν ξαναεμφάνισή του διάλεξε ἕνα παλιὸ ἔργο τοῦ κ. Καγιᾶ, τὸ «Θὰ μ' ἀγαπήσεις», στὸ ὁποῖο ἄλλαξε μόνον τὸν τίτλο καὶ τὸ ἐμφάνισε ἔτσι σὰν καινούριο. Γιὰ τὴν παράστασή αὐτή, μιὰ ποὺ πρόκειται γιὰ καθαρὴ κι αὐτούσια ἐπανάληψη μέσα στὴν ὁποία δὲν εἰσχώρησε κανένα νέο στοιχεῖο, δὲ θὰ ἔκανα φυσικὰ καθόλου λόγο, ἂν δὲ νόμιζα ὅτι τὸ δικαίωμα τοῦ κοινοῦ νὰ κατατοπίζεται πρέπει νὰ ὑποστηριχθεῖ. Δυστυχῶς, παρασυρμένος ἀπὸ τὸ θίασο αὐτό, τὸ παρέβλειψε κι ὁ ἴδιος ὁ συγγραφέας, παρόλο ὅτι ὅλο του τὸ ἔργο φανερώνει ὅτι εἶναι ἕνας ἄνθρωπος πολιτισμένος. Ὁ κ. Καγιᾶς δῆλωσε μόνον ὀψιμα στὶς ἐφημερίδες, ἀφοῦ τὸ ἀποκάλυψαν εἰδικὰ σημειώματα, ὅτι πρόκειται γιὰ ἐπανάληψη· στὴν εἰσα-

γωγή του στο πρόγραμμα δεν τὸ ἀνέφερε, καὶ ἡ μεταβολὴ τοῦ τίτλου, μιὰ πού ὁ δεύτερος τίτλος εἶναι πολὺ λιγότερο αἰσθητικὸς ἀπὸ τὸν πρῶτο, ὁμολογεῖ τὴν πρόθεση. Ὑπηρετεῖ αὐτὴ, γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ κάπως τὴν ἀπόλυτη ἀτοπότητά της, τουλάχιστο μιὰ σκοπιμότητα; Δὲν τὸ νομίζω οὔτε αὐτό. Μετὰ πολλὰ χρόνια ἓνα ἐργάσι ἔχει περίπου ξεχασθεῖ, τὸ κοινὸ ἔχει σημαντικὰ ἀνανεωθεῖ, καὶ θεωρῶ ὅτι ἀπὸ κείνους πού ἔχουν τὴν πρόθεση νὰ παρακολουθήσουν μιὰ παράστασι, ἐλάχιστοι εἶναι κείνοι πού δὲ θὰ πᾶνε στὸ θέατρο ἐπειδὴ θὰ ξέρουν ὅτι δὲ θὰ παρακολουθήσουν ἓνα καινούριο ἀλλ' ἓνα ξαναπαιγμένο ἔργο. Ἀλλωστε, ὅστερα ἀπὸ τὴν πρώτη ἢ τὴ δεύτερη παράστασι, ἀναγκαστικὰ ἀπὸ κάπου, κάπως θὰ ἔχουν πληροφορηθεῖ τὴν ἀλήθεια. Μὰ κι ἂν ἀκόμα ἓνα θέατρο χάσῃ μερικὸς θεατὰς του, φρονεῖ ὅτι τὸ κέρδος πού θ' ἀποκομίσει ἂν δὲν τοὺς χάσῃ εἶναι πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὴ ζημία πού συνεπάγεται ἡ ἀπώλεια τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ κοινοῦ; Σήμερα πού τὸ κοινὸ ἄρχισε νὰ περιβάλλει τὸν λογοτεχνικὸ κόσμον μὲ ἐνδιαφέρον καὶ μὲ συμπάθεια, ὀφείλουν οἱ λογοτέχνες, ἀκόμα περισσότερο ἀπὸ ποτὲ ἄλλοτε, νὰ μὴν παραβλέπουν ὅτι ἔχουν ἀπέναντί του ὑποχρεώσεις.

Ἡ ἐπανάληψις τοῦ «Θὰ μ' ἀγαπήσεις» ἢ τοῦ «Ὁ Ἔρως θέλει ξύλον» θύμισε ὅτι ὁ κ. Καγιᾶς, ἀμέσως μὲ τὴν πρώτη του ἐκδήλωσι, φανέρωσε καὶ τὶς ἀρετὲς του καὶ τὶς ἐλλείψεις του. Ὁ κ. Καγιᾶς ξεκίνησε μ' ἓνα πολὺ λεπτὸ καὶ εὐγενικὸ καὶ ἀρκετὰ κενὸ κομφοτέχνημα, καὶ σ' αὐτὸ τὸ εἶδος στάθμευσε.